

La misteriosa ruta per la Vall del Ridaura

Seguint amb la nostra tradició, ara fa quatre dies hauríem d'haver anat a la ruta de la Vall de Ridaura, però, com és costum en aquesta època de l'any, els meus pares s'han posat malalts. I no us ho perdeu; les meves amigues també!

No m'ho podia creure. Amb les coses que em falten per explorar! Hi podria haver anat sola, i tindrieu tota la raó, però no és el mateix, i seria una mica avorrit, no? Però malgrat tots aquests problemes, no m'he rendit i he esperat que es recuperin les meves amigues per poder-hi anar.

Una setmana més tard, la Diana, la Laia i la Sofia em truquen per dir-me que ja es troben bé i acordem dia per anar a la Vall. Jo no puc aguantar més i els dic que si els va bé demà mateix a les set del matí ens reunirem a casa meva amb les bicicletes per fer camí cap a la ruta, cosa que a totes els sembla fantàstic.

Després de dormir tretze hores m'aixeco i obro la finestra. Està caient la tempesta del segle! No m'ho puc creure. No pot ser veritat. Caic de genolls a terra, quantes coses més em passaran?!

Truco a les amigues, i sorprenentment em diuen que no passa res; que ens posarem paravents. Agafem els paraigües i en Marc (el pare de la Sofia) ens porta cap a la ruta. Per això hi ha les amigues!

Em preparo en menys de deu minuts —cosa ben rara en mi—, i cinc minuts més tard, la Laia, la Diana, la Sofia i en Marc ja són a la porta de casa esperant-me. Pujo al cotxe i anem cap a la Vall del Ridaura.

Un cop a la Vall la pluja ja s'ha relaxat i només cauen unes gotes fines, però constants. Baixem totes del cotxe i ens endinsem a pas decidit pel camí.

Avui, com és evident, no hi ha ni una sola criatura que es mogui per la ruta a part d'algun caragol que ha sortit abans de temps i un parell d'ocells gaudint del fi plugim.

Com sempre, la primera construcció que ens trobem és el Molí del Xòrrec. Aquesta vegada noto una forta atracció cap aquella estructura. Els esbarzers han crescut? No, estan igual que l'última vegada. Potser han restaurat el molí com el de can Carners? No, també està igual.

Potser allò que em crida tant l'atenció és que el molí està ben igual que l'any passat. Però quan dic exacte, vull dir exactament igual! La mateixa posició de les aspes, els mateixos esbarzers, les esquerdes no s'han fet més grosses i tampoc no hi ha gaires fulles. Tot, com l'última vegada que el vaig anar a veure.

Les meves amigues em pregunten si em trobo bé mentre miro el molí embadalida i els responc que sí, i que he d'anar a fer les meves necessitats... M'acosto al molí i entro dins.

Em desperto al meu llit. Per què? No ho sé. No sé si ho sabré mai, però tinc moltes ganes d'anar a la Vall del Ridaura un altre cop.

Pseudònim: Toto